

[Tove Lindbo Larsen]

Så sagde ministeren noget om forsøgspuljerne. Vi er i Socialdemokratiet meget optaget af at foretage nogle forsøg. Det har vi konkret vist ved at stille forslag om sundhedscentre, hvor vi havde den opfattelse, at man tværfagligt kunne samarbejde både om noget forebyggende og om noget behandlende. Jeg nævner det, fordi ministeren sagde det, som om det dér med forsøgspuljerne var så fantastisk godt, og dér kunne man hente al mulig inspiration. Jeg håber og tror på, at man kan finde megen inspiration i forsøgspuljerne.

Jeg har lyst til at spørge – ministeren kan måske ikke svare her, men så kan vi jo få det at vide i udvalget – hvordan forholdet er imellem ansøgningerne og de midler, der er til rådighed. Jeg ved godt, at fantasien kan være stor i den henseende, men jeg synes nok, det kunne være interessant at se på det forhold.

Så har der været en diskussion om, hvordan vi formidler den viden, vi har, og ministeren bruger udtrykket »frelserpolitik«. Det er jeg heller ikke indstillet på. Nøgtern viden er nok så attraktiv. Men det skal jo serveres elegant, for ellers går det ikke ind – for at sige det på den måde – og derfor er det da vigtigt, at man koncentrerer sig om at få dette budskab ud på den rigtige måde.

I den forbindelse er jeg enig med ministeren i, at det nok skal være enkle budskaber, der bringes, og man har også nogle gode resultater fra Norge, hvad angår oplysningskampagner på det ernæringsmæssige område. Men det viste sig, at det kun var i den periode, hvor man gjorde en aktiv kampagneindsats, at interessen for sundhedsspørgsmål steg og sundhedstilstanden blev forbedret gevaldigt. Derfor vil jeg understrege stærkt, at det, man en gang har sagt i Forbrugestyrelsen, f.eks. at nu gør vi en aktiv indsats over for børn – du bliver, hvad du spiser, som det er nævnt – skal følges op.

Fru Inger Stilling Pedersen nævnte, at det var vigtigt at gå i gang med børnene, at livsstilen skulle lægges, osv. Ja, det er rigtigt, men min tålmodighed rækker ikke til, at man bare kan nøjes med at give børnene noget og sige, at nu begynder vi i folkeskolen, så går det nok alt sammen. Vi er nødt til at sætte ind på en bred front i det forebyggende arbejde, og derfor skal vi også have den erhvervsaktive gruppe med – uden at jeg dermed sætter nogen årstal på – for denne gruppe har også brug for at få bedre mu-

lighed for at indrette sig sådan, at man får en høj livskvalitet; det er jo nemlig graden af livskvalitet, der sådan set er alfa og omega i det hele.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg er ganske enig med fru Tove Lindbo Larsen, men der er bare dette ved det, at når man tager fat i skolen, kommer budskabet hjem. Jeg har som lærer oplevet mange tilfælde, hvor en dreng kom og sagde til mig: »Jeg sagde også til min mor, at hun ikke måtte skrælle de kartofler så tykt, for jeg vil gerne have nogle af c-vitaminerne«.

Det, man lærer børnene i skolen, når altså også frem til hjemmene og får betydning langt frem, og mange af dem, der sidder som unge mødre, og også de lidt ældre, har lært det. Jeg er enig i, at man skal lave kampagner gang på gang, blive ved og blive ved, for det glemmes uendelig hurtigt, men inderst inde tror jeg de allerfleste voksne danskere godt ved, hvad de egentlig burde spise, selv om de gør noget andet.

Birgitte Husmark (SF):

Sundhedsministeren sagde, at der på det sidste par sider i redegørelsen var opregnet en lang stribet af initiativer, og det er da også rigtigt, men spørgsmålet er, hvor meget og hvornår vi ser noget til de initiativer. Ikke for at være perfid, men jeg vil ligeså gøre opmærksom på, at det første, der står der – sundhedsloven – har jeg i hvert fald ikke set endnu.

I øvrigt vil jeg gerne vende tilbage til spørgsmålet om økonomien. Ligesom fru Tove Lindbo Larsen synes jeg da nok, vi har et problem, hvis midlerne skal findes inden for de givne rammer, for vi har jo en frygtelig kasseøkonomi her i Danmark. Når vi på et tidspunkt har forebygget, sådan at vi i hvert fald har fået et bedre arbejdsmiljø, vil det jo komme statskassen til gode i form af, at man får brug for færre førtidspensioner. Det vil det imidlertid være umuligt at få konteret over til sundhedsvæsenet, som er i amternes regi, sådan som livet på den økonomiske front i dag ser ud.

Jeg vil gerne uddybe de ret stærke ord, jeg brugte i min ordførertale med hensyn til, hvordan jeg opfattede den programdel, som sundhedsministeren har givet os, og som redegørel-